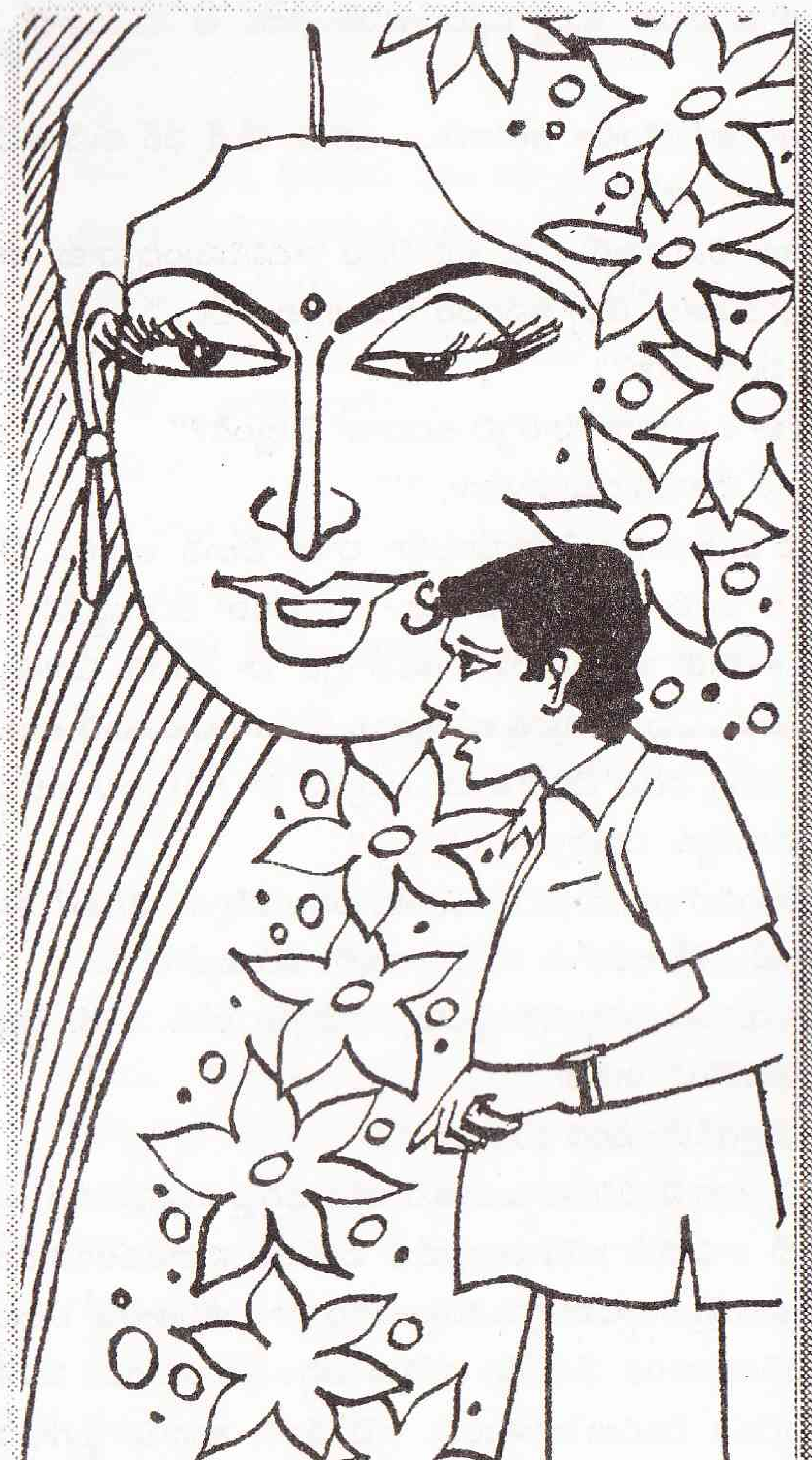

ప్రియదత్త వీక్లీ... 3 మార్చి, 2004

నీతో జీవితం నాకిష్టం!

"మురళీ... పెళ్ళికొడుకువాళ్ళు గుడి నుంచి బయలుదేరారట. మనం వీధి చివర్లోనే కారు ఆపి అక్కడ్నుంచి డ్యాన్స్ చేస్తూ ఇక్కడికి వద్దాం. మన వాళ్ళందరినీ పిలు!" అన్నాడు జయంత్.

మురళి పెదనాన్న కూతురి పెళ్ళి జరుగుతోంది. మామూలుగా ఏ ఫంక్షన్‌కి వెళ్ళినా కొన్ని బాధ్యతలు నెత్తిన వేసుకొని చేయడం మురళికి అలవాటే! అటువంటిది- చెల్లెలి పెళ్ళి కావడంతో మరింత బిజీగా తిరుగుతున్నాడు. జయంత్ చెప్పింది విని ఉత్సాహం ఉన్నవాళ్ళందరినీ పిలుచుకొని వీధి చివరకు వెళ్లాడు. భజంత్రీలవాళ్ళు వీళ్ళను అనుసరించారు.

కారు వీధి మలుపు దగ్గరకు రాగానే ఆపి, పెళ్ళికొడుకుకు భజంత్రీలతో స్వాగతం చెప్పి మ్యారేజ్ హాల్ వైపు రాసాగారు. భజంత్రీలవాళ్ళు ఉత్సాహపరిచే సినిమా పాటలు వాయిస్తుంటే పిల్లలు, పెద్దలు డ్యాన్స్ చేయసాగారు. కుర్రాళ్ళు టపాకాయలు కాలుస్తూ, డ్యాన్స్ చేస్తూ... అందరూ ఊరేగింపులా మెల్లగా కదలసాగారు.

మురళి కూడా వాళ్ళ డ్యాన్స్ ఎంజాయ్ చేస్తూ నడుస్తూంటే... ఓ ఇంటిబయట ఉన్న యువకుడు “హలో సార్... ఒక్క నిమిషం!” అంటూ మురళిని పిలిచాడు.

మురళి అతన్ని సమీపించి “చెప్పండి!” అన్నాడు.

“పెళ్ళికి ఇవన్నీ అవసరమా? పబ్లిక్‌కి న్యూసెన్స్ కదా ఇది?” అన్నాడు అతను.

“ఎవరి ఎంజాయ్‌మెంట్ వాళ్ళది! వాళ్ళు రోడ్లోనే కదా డ్యాన్స్ చేస్తున్నది? మీ ఇంట్లో చేయడం లేదు కదా?!” అన్నాడు మురళి అసహనంగా.

“కానీ, మా ఇంట్లో హార్ట్‌పేషెంట్‌ైన మా నాన్నగారు ఉన్నారు. కాస్త మానవతా దృక్పథంతో ఆలోచించండి!”

“మీరు ముందే ఆ మాట చెప్పాల్సింది... నేను మావాళ్ళకు చెబుతాను!” అంటూ మురళి తనవాళ్ళ మధ్యకు వెళ్ళాడు. కానీ, అక్కడ పరిస్థితి చూస్తూంటే తను చెప్పినా వాళ్ళు వినే స్థితిలో లేరని అనిపించింది అతనికి. అసహాయంగా ఆ యువకుడి వైపు చూస్తూ ముందుకు కదిలాడు. అయితే టపాకాయలు కాల్చబోతున్న కుర్రాణ్ణి వారించి దూరంగా వెళ్ళి కాల్చమని చెప్పాడు.

ఊరేగింపు మ్యారేజ్ హాల్ చేరుకుంది.

పెళ్ళికూతురు పూలమాల పట్టుకొని వచ్చి వరుడి మెడలో వేసింది. వాయిద్యాలు మరింత వేగంగా వాయించసాగారు. వధూవరులు కూడా డ్యాన్స్ చెయ్యసాగారు. అందరి బలవంతం పైన పిల్లలు, పెద్దలు, ఆడవాళ్ళు, మగవాళ్ళు అన్న తేడా లేకుండా అందరూ ఒళ్ళు మైమరచి డ్యాన్స్ చేస్తున్నారు.

మామూలుగా మురళి కూడా ఇటువంటి వాటిలో ఉత్సాహంగా పాల్గొంటాడు. బాగా డ్యాన్స్ చేస్తాడని అతనికి పేరుంది కూడా! అయితే ఆ యువకుడితో మాట్లాడాక అతనిలో ఉత్సాహం తగ్గింది. బహుశా... ఆ యువకుడు తన తండ్రి హార్ట్‌పేషెంట్ అని చెప్పాక కూడా తను డ్యాన్సుల్ని, వాయిద్యాల మోతనీ ఆపలేకపోయినందుకు మనసులో ఏర్పడ్డ గిల్టీఫీలింగ్ వల్ల కావచ్చు.

ఇంతలో... డ్యాన్స్ చేస్తున్న మురళి కజిన్ కృష్ణ దృష్టి సీరియస్‌గా ఆలోచిస్తూ నిలుచునివున్న మురళిపై పడింది. “కమాన్ మురళీ!” అంటూ మురళిని తమ మధ్యకు లాక్కున్నాడు అతను. మురళి జరిగింది మరచిపోయి, డ్యాన్స్ చేస్తూ తనూ వాళ్ళ ఆనందంలో పాలుపంచుకున్నాడు.

• • •

ఉదయం మాంగల్యధారణ అయ్యాక హాలు బయటకు వచ్చిన మురళికి ఆ యువకుడి ఇంటిముందు జనం కనిపించారు.

భయంతో ఒక్కక్షణం అతని ఒళ్ళు జలదరించింది. తనవాళ్ళు చేసిన గొడవకు ఆ యువకుడి తండ్రికి గుండెపోటు లాంటిది రాలేదు కదా?! ‘ఆయనకు ఏదైనా అయితే తనూ బాధ్యుడవుతాడు... అతను చెప్పినా తను గొడవను ఆపలేకపోయాడు కనుక!’ అనుకున్నాడు.

దగ్గరకు వెళ్లి చూద్దామనుకున్నాడు. కానీ, ఆ యువకుడు గుర్తుపడితే తనను నిందించవచ్చు. 'ఉన్న బాధకు మరో బాధ తోడవుతుంది' అనుకొని, ఆ ప్రయత్నం మానుకున్నాడు.

కొంతసేపటి తర్వాత జనం ఎవరి ఇళ్లకు వాళ్ళు పోసాగారు. తన ప్రక్కన పోతున్న ఇద్దరు ఆడవాళ్ళను ఆపి, "ఏం జరిగిందండీ అక్కడ?" అని అడిగాడు- వాళ్ళు అక్కడ్నుంచే రావడం చూసి.

"ఆ ఇంట్లో పెద్దాయనకు గుండెనొప్పి వచ్చింది. అసలే హార్ట్‌పేషెంట్ ఆయన! కొడుకు ఉదయమే ఊరికెళ్లాడట. ఇంట్లో అందరూ ఆడవాళ్ళే ఉన్నారు. పక్కింటివాళ్ళ సహాయంతో హాస్పిటల్‌కి తీసుకెళ్లారు. పాపం... మంచివాళ్ళకే దేవుడు అన్ని కష్టాలు పెడతాడు!" అని వెళ్లిపోయారు వారు.

మురళికి ఏం చేయాలో తోచక లోపలికి వెళ్లిపోయాడు.

గంట తర్వాత ఆ ఇంటివైపు అడుగులు వేశాడు మురళి. గేటు తెరచి లోపలికి అడుగుపెట్టాడు. కాలింగ్ బెల్ నొక్కగానే ఓ అమ్మాయి బయటకు వచ్చింది. పాతికేళ్లుండవచ్చు ఆమె వయసు. అందంగా ఉండటమేకాక చూడగానే గౌరవభావం కలిగేలా ఉంది. ఏడ్చినందువల్ల కళ్ళు బాగా ఎఱ్ఱబారాయి. అయితే 'చక్కనమ్మ చిక్కినా అందమే!' అన్న చందాన జుట్టు చెదరిపోయి, కళ్ళు ఎఱ్ఱబారి ఉన్నా- ఆమె అందం మాత్రం చెక్కుచెదరలేదు.

"ఎవరు కావాలండీ..?" అని అడిగింది మురళిని.

"మీ అన్నయ్య లేరా?" ఆమె అన్నయ్య ఊళ్లో లేదని తెలుసుకాబట్టి ధైర్యంగా ఆ ప్రశ్న అడిగాడు.

"లేదు... ఊరికెళ్లాడు! మీరు..?"

"మీ అన్నయ్య స్నేహితుడిని. మీ నాన్నగారికెలా ఉంది? హాస్పిటల్‌లో చేర్పించారని విన్నాను."

"ఇప్పుడు ఫర్వాలేదని, నొప్పి తగ్గిందని హాస్పిటల్ నుంచి మా వదిన ఫోన్ చేసింది. శివరాం కూడా అక్కడే ఉన్నాడట!"

"శివరాం ఎవరు?" మురళి అడిగాడు అనాలోచితంగా.

"నిజం చెప్పండి- మీరు ఎవరి కోసం వచ్చారు?" సీరియస్‌గా అతన్నే చూస్తూ అడిగింది.

"మీ అన్నయ్య కోసం!"

"మా అన్నయ్య పేరేమిటి?"

చెప్పలేక తల దించుకున్నాడు.

"మా అన్నయ్య పేరు... శివరాం!"

దొరికిపోయినట్లు చూశాడు మురళి. ఇక దాచిపెట్టి లాభం లేదని జరిగినదంతా ఆమెకు చెప్పి ఆమె తండ్రి ఆరోగ్య పరిస్థితి తెలుసుకోవడానికి వచ్చానని చెప్పాడు. అతని తప్పు లేకపోయినా అతను అంతగా బాధపడటం ఆమెను ఆశ్చర్యపరిచింది.

"ఇందులో మీ తప్పేముంది? మీరు ఈకాలం మనిషిలా లేరు. మా నాన్నగారికి గుండెనొప్పి మీవల్ల రాలేదు. రాత్రి ప్రశాంతంగానే నిద్రపోయారు. ఉదయం తొమ్మిది గంటల వరకు బాగానే ఉన్నారు. కాఫీ తాగారు, టీ.వీ. చూశారు, నాతో కొంతసేపు మాట్లాడారు కూడా! తర్వాత

గుండెల్లో నొప్పిగా ఉందని అన్నారు. కొంతసేపు చూసి తగ్గకపోయేసరికి హాస్పిటల్‌కి తీసుకెళ్లారు. అన్నయ్య ఉదయమే ఊరికెళ్లాడు. పక్కింటివాళ్ళ సహాయంతో వదిన నాన్నగారిని హాస్పిటల్‌లో చేర్పించింది. అమ్మ ఒంటరిగా ఉంటుందని నేను ఇంట్లోనే ఉండిపోయాను. అన్నయ్యకు మేసేజ్ అంది, అతను హాస్పిటల్‌కి వచ్చాడట!" అంది ఆ అమ్మాయి.

"గాడ్ ఈజ్ గ్రేట్! మీ నాన్నగారు ఇంటికి రాగానే నా సెల్‌కి ఫోన్ చేసి చెప్పగలరా? నేను రేపు ఉదయం వరకు మ్యారేజ్ హాల్‌లోనే ఉంటాను" అంటూ తన విజిటింగ్ కార్డు ఆమె కిచ్చాడు.

"తప్పకుండా ఫోన్ చేస్తాను" అంటూ ఆ కార్డు తీసుకుంది.

• • •

ఆ రోజు మధ్యాహ్నం మూడుగంటలకు మురళి తన కజిన్స్‌తో ఆరుబయట కుర్చీలో కూర్చుని మాట్లాడుతున్నాడు.

"అన్నయ్యా! ఆ అమ్మాయి చాలా బాగుంది కదూ?" అంది దివ్య మాటల మధ్య.

"ఎవరు?"

"గేటు దగ్గర నిలబడ్డ అమ్మాయి!"

మురళి గేటువైపు చూశాడు. ఆ అమ్మాయి శివరాం చెల్లెలుగా ఉదయం తనకు పరిచయమైన అమ్మాయి.

చటుక్కున లేచి ఆమెని సమీపించాడు.

మురళిని చూసి ఆమె కూడా ముందుకు వచ్చి అతనితో– "నాన్నగారు ఇంటికి వచ్చారు. నొప్పి తగ్గిపోయింది. భయపడాల్సిన అవసరం లేదని డాక్టరు చెప్పారట. ఉదయం మీ ఆందోళన చూశాక మీకు పర్సనల్‌గా వచ్చి చెప్పాలనిపించింది" అంది.

"మంచిపని చేశారు. నాకు చాలా రిలీఫ్‌గా ఉంది... కూర్చోండి!" అంటూ తన కజిన్స్‌ని ఆమెకు పరిచయం చేశాడు.

"దివ్యా! స్వీటు సావరీ తీసుకురా... తర్వాత మా ఇద్దరికీ కాఫీ పంపించు!" అన్నాడు చెల్లెలితో.

"మీ ఆవిడ రాలేదా?" ఆ అమ్మాయి అడిగింది మురళిని.

"తనెక్కడుందో తెలియదు. అందుకు పిలుచుకు రాలేదు."

అర్థంకానట్లు చూసింది.

"నాకింకా పెళ్ళి కాలేదండీ!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

ఆ అమ్మాయి కూడా నవ్వింది. మాటల్లో ఆమె పేరు 'అలేఖ్య' అని తెలిసింది అతనికి.

"నేను వెళ్లొస్తానండీ! మీ అతిథ్యానికి థాంక్స్! మా అన్నయ్యకు మీ గురించి చెప్పాను. నిన్న తను మీతో కొంచెం రాష్‌గా మాట్లాడాడట కదా... సారీ చెప్పమన్నాడు. మిమ్మల్ని ఇంటికి పిలుచుకొని రమ్మన్నాడు. మీరొస్తే మా నాన్నగారిని కూడా చూడొచ్చు!" అంది అలేఖ్య.

"వీలైతే సాయంత్రం వస్తాను" అన్నాడు మురళి.

• • •

సాయంత్రం మురళి అలేఖ్య ఇంటికి వెళ్లాడు.

ఆ సాయంత్రమే కాదు.., తర్వాత ఎన్నో సాయంత్రాలు వాళ్ళింట్లో గడిపాడు. అతనికి అలేఖ్య ఎంతగానో నచ్చింది. ఆమె కంప్యూటర్ కోర్సులు చేసింది. సంగీతం నేర్చుకుంది. షటిల్, టెన్నికాయిట్ ఆటల్లో కాలేజీ ఛాంపియన్. చెస్, కారమ్స్ బాగా ఆడుతుంది. కవితలు రాస్తుంది. అన్నిటినీమించి మంచి మాటకారి! ఆ కుటుంబంతో కలిసి సినిమాలకు, పిక్నిక్‌లకు వెళ్లడం పరిపాటి అయింది అతనికి.

ఒక ఆదివారం సాయంత్రం అలేఖ్య ఇంటి మేడపైన కూర్చుని మాట్లాడుకోసాగారు ఇద్దరూ. మధ్యలో అలేఖ్య కిందకి వెళ్లి కాఫీ తెచ్చింది.

"హాయిగా కాసేపు కూర్చోక ఎందుకు మళ్లీ కిందకు వెళ్లావు?" అన్నాడు మురళి.

"చల్లటి గాలి, వేడి కాఫీ, మంచి స్నేహితుడు... ఎంత మంచి కాంబినేషన్?"

"ఆహాఁ... ఎంత మంచి కొటేషన్?!" అన్నాడు మురళి నవ్వుతూ.

ఇద్దరూ మౌనంగా కాఫీ తాగారు. కొంతసేపైన తర్వాత "అలేఖ్యా! నీతో ఒక విషయం మాట్లాడాలి!" అన్నాడు మురళి.

"మాట్లాడు..." అంది అలేఖ్య. ఆమె కళ్ళల్లో భయం కనిపించింది అతనికి.

"శ్రీధర్ అని నా ఫ్రెండ్ ఒకతను హైదరాబాదులోనే ఓ ఫార్మస్యూటికల్ కంపెనీలో రీజనల్ సేల్స్ మేనేజర్‌గా పనిచేస్తున్నాడు. మనిషి చాలా మంచివాడు. క్రమశిక్షణలో పెరిగినవాడు. మొన్న వాళ్ళ ఇంటికి వెళ్లినప్పుడు అతని కోసం పెళ్ళి సంబంధాలేవైనా ఉంటే చెప్పమని వాళ్ళమ్మగారు నన్ను అడిగారు. నేను నీ గురించి చెబుదామని అనుకుంటున్నాను... నీవేమంటావు?"

అలేఖ్య ఒక నిమిషం ఏం మాట్లాడలేదు. తర్వాత చెప్పింది...

"నాకు పెళ్ళయిపోయింది!"

"వ్వాట్..?!" అంటూ ఆశ్చర్యంగా ఆమెవైపు చూశాడు మురళి.

"అవును. పెళ్ళిచేసుకోవడం, విడిపోవడం... రెండూ వెంటవెంటనే జరిగిపోయాయి."

"ఎందుకు విడిపోయారు? నీలాంటి బంగారాన్ని వద్దన్న ఆ దురదృష్టవంతుడెవరు?"

"నేనే అతన్ని వద్దన్నాను."

"నేను నమ్మలేకపోతున్నాను అలేఖ్యా! అంతా అబద్ధం! నీవు నన్ను ఆట పట్టిస్తున్నావు కదూ?"

"లేదు మురళీ! నీకు పూర్తిగా అర్థంకావాలంటే నేను జరిగినదంతా చెప్పాలి. నేను కాలేజీలో చదువుకునే రోజుల్లో అరుణ్ అనే వ్యక్తిని ప్రేమించాను. అరుణ్ నా క్లాస్‌మేట్! అందం, తెలివితేటలు, చురుకుదనం అన్నీ ఉన్న అరుణ్ మంచి స్పోర్ట్స్‌మన్ కూడా.

మా ఇద్దరి మనసులూ కలిశాయి. చదువయ్యాక మా అమ్మానాన్నలతో మా ప్రేమవిషయం చెప్పాను. వాళ్ళు అడ్డుచెప్పలేదు. అప్పట్నుంచీ అరుణ్ మా ఇంటికి రాకపోకలు సాగించాడు. వాళ్ళ పెద్దలకు కూడా మా ప్రేమవిషయం తెలిసింది. మా పెళ్ళికి వాళ్ళూ ఒప్పుకున్నారు.

మా నాన్నగారు నిశ్చితార్థం జరిపించారు, పెళ్ళికి తేదీ నిర్ణయించారు. ఇంతలో అరుణ్‌కి ఓ డబ్బున్నవాళ్ళ సంబంధం వెతుక్కుంటూ వచ్చింది. ఆ అమ్మాయి తండ్రి సినిమా నిర్మాత! రాజకీయంగా పలుకుబడి ఉన్నవాడు. ఆ తర్వాత అరుణ్ మా ఇంటికి రావడం మానేశాడు.

చూసి చూసి నేనే అతనింటికి వెళ్లాను. తను నన్ను ప్రేమించి పొరపాటు చేశాననీ, తనను మరచిపొమ్మనీ, మా పెళ్ళి జరగదనీ చెప్పాడు. నా గుండె బ్రద్దలైంది. అతని తల్లిదండ్రులతో మారిన అతని వైఖరి గురించి చెప్పాను. జీవితంలో ఇలాంటివి ఎన్నో జరుగుతుంటాయని, వాటిని పట్టించుకోకూడదని, తమ కొడుకుని మరచిపోయి హాయిగా ఇంకెవరినైనా పెళ్ళి చేసుకోమని సలహా ఇచ్చారు వాళ్ళు.

నేను అరుణ్ ఇచ్చిన షాక్ నుంచి తేరుకోలేకపోయాను.

నా పరిస్థితి చూసి మా నాన్నగారు, అన్నయ్య నాకు సంబంధాలు చూడటం మొదలుపెట్టారు.

మా తాహతుకి మించిన కట్నం, లాంఛనాలతో ఓ డాక్టరుతో నా పెళ్ళి జరిగింది. మీ చెల్లెలి పెళ్ళి జరిగిన మ్యారేజ్ హాలులోనే ఘనంగా నా పెళ్ళి చేశారు.

పెళ్ళయ్యాక భార్యాభర్తల మధ్య దాపరికాలు ఉండకూడదని నేను అమాయకంగా అరుణ్ విషయం ఆయనతో చెప్పాను.

చెప్పి నేనెంత తప్పు చేశానో తర్వాత తెలిసింది. నాకు ఆరోజు నుంచి చిత్రవధ మొదలైంది. 'అరుణ్ నిన్ను ఇక్కడ తాకాడా? నా ముద్దు బాగుందా? అరుణ్ ముద్దు బాగుందా?' ఇలా నేను ఒకరితో చెప్పుకోలేని మాటలతో చిత్రహింసలు పెట్టాడు.

నావల్ల అమ్మానాన్నలకు మనశ్శాంతి కరువవుతుందని ఆయన పెట్టే బాధలు మౌనంగా సంవత్సరం వరకు భరించాను. ఆపైన నావల్ల కాక నాన్నగారికి, అన్నయ్యకు చెప్పాను. వాళ్ళూ ఆయనకి చెప్పి చూశారు. ఫలితం కనిపించలేదు. నేను విడాకులు పొందాను."

ఆమె కంటినుంచి ధారగా కారుతున్న కన్నీటిని చూసి చలించిపోయాడు మురళి. ఎప్పుడూ చలాకీగా ఉండే అలేఖ్య అలా కన్నీరు పెట్టడం చూడలేకపోయాడు.

"నిన్ను చూస్తే ఎవరూ ఇంత బాధ గుండెల్లో దాచుకున్నావని అనుకోరు. నీకూ మంచిరోజు లొస్తాయి... బాధపడకు! శ్రీధర్ చాలా విశాల భావాలు ఉన్నవాడు. నేను మీ విషయం అతనికి చెబుతాను. అతను సరేనంటే..."

"వద్దు మురళీ... వద్దు! నీవన్నట్లు అతను మంచివాడే కావచ్చు. కాని, రేపు అతని మనసు కూడా మారి నన్ను సతాయించడం మొదలుపెడితే తట్టుకొనే శక్తి నాకు లేదు. 'నీకు అరుణ్ నచ్చాడా? నీ మొదటి భర్త నచ్చాడా, లేక నేను నచ్చానా? మా ముగ్గురిలో ఎవరు ఎక్కువ ఇష్టం నీకు?' అన్న ప్రశ్నలు ఎదురవ్వొచ్చు."

"అందరు మనుషులూ ఒక్కలా ఉండరు. శ్రీధర్‌ని చూశావంటే నీ అభిప్రాయం మార్చుకుంటావు. నేను శ్రీధర్‌ని నీకు పరిచయం చేస్తాను."

"నీ ఇష్టం! నాకు అతని మీద నమ్మకం కలగకుంటే మాత్రం నన్ను బలవంతం చేయకు!"

"అలాగే..!"

• • •

మురళి శ్రీధర్‌తో అలేఖ్య విషయం మాట్లాడాడు.

అలేఖ్య అందం గురించి, మంచితనం గురించి చెప్పాడు. శ్రీధర్ ఆమెని చూడటానికి అంగీకరించాడు. ఓరోజు సాయంత్రం హోటల్ లాన్‌లో వాళ్ళ పరిచయ కార్యక్రమం ఏర్పాటుచేశాడు మురళి.

అలేఖ్యను చూడగానే మురళి చెప్పిందాంట్లో కొంత కూడా అతిశయోక్తి లేదనిపించింది. శ్రీధర్‌కి. వాళ్ళను ఒకరికొకరిని పరిచయం చేసి స్నేహితుడికి ఫోన్ చెయ్యాలని చెప్పి మురళి దూరంగా వెళ్లాడు.

తమకు ఏకాంతం కల్పించాలనే అతనలా వెళ్లిపోయాడని వాళ్ళకు అర్థమైంది.

మురళి తిరిగివచ్చేసరికి వాళ్ళిద్దరూ టిఫిన్ తినకుండా అతని కోసమే కాచుకుని ఉండటం చూసి, "అయ్యో... మీరు తినెయ్యకపోయారా? టిఫిన్ చల్లారిపోయి ఉంటుంది!" అన్నాడు నొచ్చుకుంటూ.

"అవును... చల్లారిపోయింది!" అన్నాడు శ్రీధర్ ముక్తసరిగా.

ఆ మాటలో శ్లేష వినిపించింది మురళికి...

అయితే అర్థంకాలేదు.

• • •

మరుసటిరోజు శ్రీధర్‌ని అలేఖ్య ఎలా ఉందని అడిగాడు మురళి.

"సారీ మురళీ... ఆ అమ్మాయి నాకు నచ్చలేదు" అన్నాడు శ్రీధర్.

"ఆ అమ్మాయి నచ్చలేదా, లేక ఆమెకి ఇదివరకే పెళ్ళయిందని వద్దంటున్నావా?"

"పెళ్ళయిందన్న విషయం తెలిసే ఆమెను చూడటానికి వచ్చానుగా! కారణం అది కాదు. ఎందుకు నచ్చలేదో నేను చెప్పలేకున్నాను."

"పర్వాలేదు. సారీ... నిన్ను ఇబ్బంది పెట్టినట్లున్నాను."

"నేనే సారీ చెప్పాలి... నిన్ను నిరాశ పరుస్తున్నందుకు!"

"అదేం లేదు. మ్యారేజెస్ ఆర్ మేడ్ ఇన్ హెవెన్! ఇదో ప్రయత్నం... అంతే!"

అలేఖ్యతో శ్రీధర్ నిర్ణయం ఎలా చెప్పాలో తెలియక ఇబ్బంది పడ్డాడు మురళి.

అతని ముఖం చూసి, "మురళీ... ఎందుకలా బాధపడతావు? అతని నుంచి ఆ జవాబు నేను ముందే ఊహించాను. పెళ్ళయి ఒంటరిగా ఉన్న ఆడదాన్ని మగవాడు పెళ్ళి చేసుకోవడానికి ఇష్టపడడు" అంది.

"ఎందుకు ఇష్టపడకూడదు? నీకేం తక్కువ? నిన్ను చేసుకొనే అదృష్టం అతనికి లేదు" అన్నాడు మురళి.

"నన్ను చేసుకోవడం అదృష్టమే అయినప్పుడు- నీవెందుకు ఆ అదృష్టాన్ని కోరుకోవడం లేదు మురళీ?" అంది అలేఖ్య.

ఒక్కక్షణం ఆమె అన్నమాటలు అతనికి అర్థంకాలేదు. అర్థమయ్యాక ఆశ్చర్యంగా ఆమె వైపు చూశాడు.

"నా మంచితనం గురించి శ్రీధర్‌కి, అతని మంచితనం గురించి నాకు- ఎంతో గొప్పగా చెప్పావు. మనుషుల్లో మంచితనం మాత్రమే చూడగలిగే మంచిమనసున్న నిన్ను చేసుకునే అదృష్టం నాకు లేదా?"

మురళి ఏం మాట్లాడలేదు.

"ఎవరో అపరిచిత వ్యక్తిని చేసుకొనేకంటే నాకు ఆత్మీయుడవైన నిన్ను చేసుకుంటే నేను సంతోషంగా ఉంటాను. చెప్పు మురళీ... నేను నీకు తగనా?"

"నేను నీకు తగను అలేఖ్యా! ప్రతిరోజు నేను నా ముఖం అద్దంలో చూసుకుంటూనే ఉంటాను. నా అందం ఏపాటిదో నాకు తెలుసు. కాలేజీలో ఫ్రెండ్స్ నన్ను 'నల్లనయ్య' అని పిలిచేవారు కూడా. అందుకే కాబోయే భార్య విషయంలో ఎలాంటి ఆశలూ పెట్టుకోలేదు నేను."

"అందంగా ఉన్న అరుణ్ వల్ల, నా భర్త వల్ల నేను ఎలాంటి చేదుఅనుభవాల్ని పొందానో నీకు తెలుసు. అలా అని అందంగా ఉన్నవారంతా మంచివాళ్ళు కారని కాదు నా ఉద్దేశ్యం! మనిషిని కొలవడానికి అందమే ప్రమాణం కాదు... అంటున్నాను."

"అయినా- ఎందుకో... నీలాంటి అందగత్తెను పెళ్ళిచేసుకోవాలనుకోవడం దురాశే అవుతుంది... ప్రపోజల్ నీదైనా కూడా!"

"చూడు మురళీ! పెళ్ళికిముందే మనుషులు ఈ అందం గురించి మాట్లాడేది! ఒకసారి పెళ్ళయ్యాక, బంధం ఏర్పడ్డాక- భర్తకు భార్య, భార్యకు భర్త అందంగానే కనిపిస్తారు. అంటే ఆ అందం బాహ్యసౌందర్యానికి సంబంధించినది కాదు. తన జీవితభాగస్వామి వ్యక్తిత్వం, ఆత్మసౌందర్యం అవగతమైనందువల్ల కనిపించే అందం అది!"

"నిజమే! కానీ.."

"ఇంకో విషయం చెబుతాను. బిడ్డకు అనారోగ్యంగా ఉందని ఆందోళన పడుతున్న ఇల్లాలు- ఆ సమయంలో వీధిలో కనిపించిన భర్తను చూడగానే రిలీఫ్ పొందుతుంది... అతను అనాకారి అయినా కూడా! ఎందుకంటే ఆడదానికి తన సమస్యల్ని పరిష్కరించే కనిపించే దేవుడు తన భర్తే! ఆ రిలీఫ్ అందమైన ఎదురింటాయన కనబడితే రాదు. ఆనందమైన సంసార జీవితంలో వ్యక్తులు మాత్రమే ఇద్దరు- మనసు ఒకటే! అందం పాత్ర చాలా తక్కువ."

"నాకు కొద్దిగా సమయం కావాలి. నేను ఆదివారం ఏ విషయం నీకు చెబుతాను."

"అలాగే! నీకు మనస్ఫూర్తిగా ఇష్టముంటేనే మనం పెళ్ళి చేసుకుందాం. మురళీ... నీకొక విషయం చెబుతాను. నామీద కోపగించుకోవుగా?!" అంది అలేఖ్య.

"అలాగే... చెప్పు!"

"శ్రీధర్ నన్ను నిరాకరించడానికి కారణం... నేనే! నిన్నే నా మనసంతా నింపుకున్న నేను- ఆయన్ని నేను నచ్చలేదని నీతో చెప్పమన్నాను."

ఆమె తనను అంతలా ప్రేమించడం మురళిని ఎంతో ఆశ్చర్యపరిచింది.

ఆదివారం అలేఖ్యతో "నీ విషయం మా అమ్మానాన్నలతో మాట్లాడాను. వాళ్ళూ ఎంతో ప్రోత్సాహమిచ్చారు" అన్నాడు మురళి.

"అలాగా... చాలా సంతోషం! మరి, మీ అభిప్రాయం చెప్పలేదు?!" అంది అతనివైపు కుతూహలంగా చూస్తూ.

"నేను ఔనని నిర్ణయించుకున్నాకే కదా- మా అమ్మానాన్నలతో మాట్లాడుతాను. ఈ నల్లనయ్య నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోబోతున్నాడు!" అన్నాడు మురళి- అలేఖ్య వైపు ప్రేమగా చూస్తూ.

"నల్లనయ్య' కాదు... చల్లనయ్య!" అంది అలేఖ్య ఆనందంగా.

కథా నిలయం
5597
శ్రీకాకుళం